

РЕШЕНИЕ

№ 498

гр. Бургас, 05.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Албена Янч. Зъбова Кочовска
Членове: Недялка П. Пенева
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Мирослава Хр. Енчева
като разгледа докладваното от Албена Янч. Зъбова Кочовска Въззивно
гражданско дело № 20232100500386 по описа за 2023 година

Производството по делото е по реда на член 258 и следващите от ГПК,
връзка с чл. 315 и чл. 317 от КТ.

Образувано е по въззивната жалба на ответника по гражданско дело
№ 4440 по описа на Бургаски районен съд за 2022 година - „Мидия
инфраструктурно строителство“ ЕООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес
на управление: град Бургас, ул. „Възраждане“, № 6, с управител Й.Я.,
подадена срещу Решение №2953 от 22.12.22 година, постановено по същото
дело, с което дружеството-работодател е осъдено да заплати на ищеца, с
който е бил в трудово правни отношения, Р. Е. И., с ЕГН ***** от град
Бургас, ж.к. „****“, бл. *****, сумата от 131 907 лв., представляваща
неплатено допълнително месечно трудово възнаграждение в брутен размер,
дължимо по допълнително споразумение на страните, подписано на 26.07.21
година към трудов договор № 520/ 26.07.21 година, за периода месец 07.21
година до месец 04. 22 година, ведно със законната лихва върху посочената
сума от депозирането на исковата молба в съда (12.07.22 година) до
окончателното изплащане на задължението, като дружеството е осъдено да

заплати дължимата държавна такса за производството по сметка на Бургаски районен съд и съдебно деловодни разноски на противната страна.

Във въззивната жалба се твърди неправилност на постановеното решение, приемащо претенцията за основателна, като се оспорват решаващите правни аргументи на първата инстанция в подкрепа на този краен извод.

Страната счита за неправилно на първо място, че БРС не е уважил възраженията ѝ за нищожност на цитираното по-горе допълнително споразумение към трудовия договор, от коет о въззиваемият ищец черпи правото си за допълнително възнаграждение.

Оспорват се и съображенията на БРС, че искът е основателен, въпреки липсата на реализирана от дружеството печалба, тъй като уговорените от страните условия за получаване на допълнителното възнаграждение не били обвързани с допълнителни действия или престирани от ищеца резултати.

Сочи се, че съдът бил тълкувал неправилно уговорката на страните в чл.5, ал.1 от допълнителното споразумение, като такава за реализиране на рентабилност, свързана с извършването на строителните работи, а не с управление на финансовите средства и печалбата на дружеството.

Въззивникът е изложил подробни съображения, оспорващи горните мотиви, като на първо място счита за неправилно осъществено от съда тълкуването на допълнителното споразумение. Страната счита, че изплащането на стимулиращото възнаграждение е обвързано с поведението на ищеца, че то би било дължимо само при изпълнение на допълнително поетите задължения по чл. 5 от споразумението.

Базирайки се на констатациите на вещото лице, изслушано пред първа инстанция, въззивникът акцентира, че коефициентът на рентабилност на строителната дейност на предприятието в периода от месец юли 2021г. до месец април 2022 г. е отрицателна величина, възлизаща на -0,0086, като в същия период от строителната дейност на предприятието е реализирана загуба от 39 294, 62 лв. От този факт въззивникът извежда, че ищецът Е. И. не е изпълнил основното си поето в чл.5 ал. 1 от допълнителното споразумение към трудовия му договор задължение, да организира и ръководи строителните действия така, че да се реализира максимална рентабилност за дружеството. Следователно претендираната сума е недължима.

В подкрепа на горните разсъждения се обсъждат и събраните по делото свидетелски показания, сочещи на неизпълнение на задълженията на ищеца като ръководител на обекта. Те били косвено подкрепени и от обстоятелството, че Община Р. е заявила срещу дружеството претенции за отстраняване на недостатъци и дефекти от изпълнените СМР на детска градина в с. Р., а също от факта, че при прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие на страните, ищецът не бил предявил никакви претенции за заплащане на допълнително трудово възнаграждение, а само да му се заплати неизползвания годишен отпуск за последните три години преди прекратяване на договора.

Във връзка с длъжностната характеристика към трудовия договор на физическото лице, се правят изводи, че то е получавало възнаграждение с основание „доплащане вътрешни правила“, от което не ставало ясно дали се касае за процесното допълнително споразумение или за получаване на възнаграждение за работата, която И. е извършвал в другите дружества от холдинговата група. Визираното в чл. 1 от допълнителното споразумение, да се изплащат като възнаграждение на И. 4% от приходите на дружеството, при положение, че това ще доведе до изпадането му в затруднение, декапитализация и практическа невъзможност да изпълнява дейността си, било практически невъзможно да стане и това се използва като аргумент в подкрепа на твърдението, че уговорките от чл.1 и 3 в споразумението са нищожни, поради противоречие на добрите нрави.

Страната твърди също, че не е получила произнасяне по всичките си възражения, изложени с отговора на исковата молба и в писменото ѝ становище от 31.08.22г.

БРС не се е произнесъл по възражението на дружеството за недействителност на цитираните по-горе клаузи (член 1 и член 3) от допълнителното споразумение към трудовия договор, поради грешка и въвеждане в заблуждение, тъй като управителят на дружеството е бил въведен в такова да подпише споразумението, изготвено лично от ищеца, за изплащане на допълнително месечно възнаграждение в размер на 4% от печалбата на дружеството, а не от приходите му. Неизплащането доброволно на претендираните от ищеца суми се обяснява именно с лошото финансово състояние на дружеството в резултат от намалените приходи от строителни

дейности в края на месец януари 2022 година. Изтъква се също, че работодателят е опитвал да поправи грешката си в допълнителното споразумение, но въззиваемият не се е съгласил с промяната.

Поради произнасяне на районния съд по направените възражения и искания, изложени в писменото становище от 31.08.22 година, страната е молила за събиране на допълнителни доказателства от въззивния съд, което искане е оставено без уважение.

В обобщение се иска отмяна на съдебното решение и произнасяне на въззивния съд по същество, при отхвърляне на заявената претенция изцяло. Дирят се съдебно деловодни разноси за двете инстанции.

В постъпилия отговор на въззивната жалба, подаден от Р. И. чрез адв. С. от САК с посочен съдебен адрес: гр.С*****, оплакванията на дружеството се сочат за неоснователни. Моли се за потвърждаване на обжалваното съдебно решение, като правилно, мотивирано и обосновано.

Излагат се подробни правни съображения в подкрепа на изнесените от първостепенния съд мотиви за разрешаването на спора. Страната счита за изцяло неоснователни възраженията на въззивника за недействителност на чл.1 и 3 от допълнителното споразумение от 26.07.21г., както и тези, че съгласно чл.1 от същото споразумение служителят следвало да заплаща възнаграждение на работодателя, а не обратното.Твърди се допусната при съставянето на клаузата техническа грешка.

Позовава се и на факта, че стимулиращото възнаграждение е било известно време(до края на м.януари 2022г.) заплащано, което приема като признание от работодателя за извършената между страните уговорка в такава насока.

Възразява и срещу направеното доказателствено искане, като погасено поради настъпила за това преклузия, защото на въззивника е била дадена възможност за ангажиране на поискания свидетел, но той не се е възползвал от нея.

Дирят се разноските, сторени във въззивното производство.

Не се ангажират нови доказателства.

Проверката на съда по чл.267 от ГПК е посочила въззивната жалба за редовна и допустима, а служебната такава по чл.269 от ГПК, сочи решението

на РС за валидно и допустимо.

По съществуто на спора, с оглед въведените пред въззивния съд оплаквания, при съвкупна преценка на събраните в производството доказателства и в приложение на закона, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството по делото е образувано пред Районен съд- Бургас по исковата молба на Р. Е. И. от гр.Бургас против „Мидия инфраструктурно строителство“ЕООД със седалище в гр. Бургас, по претенция за присъждане на дължимо, но незаплатено трудово възнаграждение, по вече прекратен трудов договор на страните, в размер на 104 598лв.(за периода от м. юли 2021г. до м. април 2022г.включително), която на основание чл.214, ал.1 от ГПК е изменена, като размерът ѝ е увеличен на 131 907лв.

Искът е с правно основание чл.128,т.2 от КТ.

В обстоятелствената част на исковата молба е обяснено, че страните са подписали трудов договор по чл.111 от КТ № 00520/26.07.21г. за неопределено време, с който ищецът се задължава да изпълнява длъжността „Директор строителни дейности“ в отдел „Ръководство“ на търговското дружество- ответник. Договорът бил за непълно работно време от 4 часа дневно, който да бъде престиран срещу заплащането на възнаграждение от 1100лв. (основно месечно) и допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит (общо 1255лв. месечно брутно възнаграждение), дължимо до 30-то число на следващия месец.

На 26.07.21г. страните сключили и допълнително споразумение към трудовия договор, с което работодателят се задължил отделно от заплащането на горното, още и за допълнително материално стимулиране за изпълнението на трудовите задължения на И. с плащането на допълнително трудово възнаграждение (ДТВ)в размер на 4% от месечните приходи на дружеството-работодател от строителна дейност, при изрично посочени в това споразумение условия.

Ищецът е посочил какви суми е получил на основание допълнителното споразумение (с общ размер от 61 524,34 лв., от които 12 550лв. според основния трудов договор) за периода от м. юли 21г. до м. април 22 г., като е заявил, че така е удовлетворен за вземането си по допълнителното споразумение частично, само до размер от 48975лв., но в същност му се

дължи исковата сума, т.к. дружеството е фактурирало приход за същия период от време - 4 607 202,19лв. с ДДС, съответно 3 839 335,16лв. без ДДС. Претенцията е коригирана по размер впоследствие, съобразно с констатациите на вещното лице по делото.

В своевременно представения отговор на исковата молба, ответното дружество е заявило възражение по основателността на претенцията.

Конкретно е посочило, че ищецът не е изпълнил основното си задължение, визирано в чл.5 от допълнителното споразумение към трудовия договор, а именно- да реализира максимална рентабилност за дружеството. За 2021г. то е реализирало печалба от стопанска дейност в размер от 96 000лв., равняваща се на 2,37 % рентабилност, но е натрупало разходи за същата дейност от 4 881 000лв., при приходи от 4 038 000лв. Така загубите възлизат на 538 000 лв. Отчетената в баланса на същото печалба е от приходи от други дейности. Затова рентабилността от дейност строителство е приета за нулева.

Наложило се е рефинансиране на ответника с кредити от банки и от акционерите на дружеството, собственик на капитала („*****“АД), подлежащи на връщане. Намалял е размерът на неразпределената печалба за периода от края на 2020г. от 1 149 000лв. на 272 000лв. през 2021г. Дружеството е с дългове към доставчици в размер над 190 000лв., а към свързаните фирми- 1000 000 лв., повечето от които- подлежащи на връщане.

Горното се твърди за причинено от слабости в организацията на работата, за което като отговорен се сочи именно ищецът.

Твърди се, че също, че ищецът не бил възразил при свеждането на тези данни, да му бъде спряно възнаграждението по допълнителното споразумение, а е продължил да работи и изпълнява задълженията си до 27.04.22г., когато сам подал молба за прекратяване на трудовото правоотношение. С нея поискал присъждане само на неползваната отпуска, но не и на заявените пред съда суми. Страната се позовава и на косвени данни-постъпили рекламации от некачествени строителни работи, извършени по времето на работата на ищеца в обект на Община Р.

Счита, че ищецът няма право на допълнително материално стимулиране, т.к. не е изпълнил задълженията си по трудовия договор,

допълнителното споразумение към него и длъжностната си характеристика.

На следващо място и като се позовава на визираното в Тълкувателно решение № 6 от 11.01.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГК становище, че „Като част от системата на гражданското право, трудовото право се подчинява /доколкото няма изрична отклоняваща се уредба/ на общите правила за валидността на волеизявленията и начина на обективизирането им, установени в общия граждански закон- ЗЗД“(поради липсата на граждански кодекс, общите правила за формирането и изявата на волята на частноправните субекти в България се намирили в посочения общ закон), ответникът сочи уговорения с допълнителното споразумение размер на възнаграждение(в чл.1 и чл.3) за недействителен, поради противоречието на тези разпоредби с добрите нрави по смисъла на чл.26, ал.1 от ЗЗД. В случая било ненормално и практически невъзможно да се изплащат като ДТВ на работника 4% от приходите на дружеството, т.к. това би го декапитализирало и довело до фалит.

В първата инстанция, на 30.08.22г. е постъпило допълнително становище на ищеца, в което оспорва изцяло възраженията на ответната страна, изнесени в отговора ѝ на исковата молба.Страната счита, че е изпълнила изцяло възложените от трудовия договор и допълнителното споразумение към него, а и съответно на длъжностната ѝ характеристика трудови функции като „Директор строителни дейности“ в отдел „Ръководство“, която длъжност определя за експертна. Не счита, че носи отговорност за финансово-икономическата част от дейността на дружеството, възложена за съблюдаване и организация на друг отдел, както и за анализа и уговарянето на цени на строителните услуги и материали, изготвянето на оферти към клиенти, подписването на договори от името и за сметка на дружеството с трети лица. Оспорва като неверни и нямащи отношение към собствената му работа констатациите в протокол от 14.07.22г., подкрепящ претенциите на Община Р за отстраняване на недостатъци и дефекти от изпълнени СМР на детска градина в с.Р. Сочи като отговорници за това изпълнение посочените от работодателя му в офертата към общината лица: технически ръководител инж. Г.А. и експерт по контрол на качеството- инж. А. К. Счита, че няма законово ограничение за уговаряне на възнаграждение между работодател и работник, още повече, че в трудовото правоотношение, работодателят е по-силната икономическа страна.Намира възражението за

недействителност на уговорките в трудовия договор за ирелевантно, предвид разпоредбата на чл.75, ал.2 от КТ и визираното в нея действие на обявяването на нищожността-само занапред.

На 31.08.22г. пред БРС е постъпило и допълнително становище на ответника за недействителност на цитираните от допълнителното споразумение клаузи, поради грешка и въвеждане в заблуждение на управителя на дружеството, която била останала с впечатлението, че подписва клауза за изплащане на месечно ДТВ в размер на 4% от печалбата на дружеството, а не от приходите му.Работодателят се опитал да поправи грешката си, но работникът отказал. Затова и след установяването на недоброто финансово състояние на дружеството в началото на 2022г., било спряно изцяло плащането на ДТВ от допълнителното споразумение спрямо Р. И..

Първоинстанционният съд е счел претенцията за основателна, поради което е присъдил поисканата от ищеца сума на ДТВ, отхвърляйки като неоснователни възраженията на ответника-работодател по недължимостта ѝ. Присъдил е също разноски в полза на ищеца и е възложил заплащането на държавната такса и разноските по делото на ответното дружество.

Въззивният съд изцяло споделя този краен правен извод, като изразява съгласие и с обуславящите го фактически и правни констатации на БРС, изнесени в мотивите на обжалваното решение, при условието на чл.272 от ГПК, препращайки към тях.

Затова и в отговор на въведените с въззивната жалба оплаквания, Бургаски окръжен съд добавя следното:

Фактическата обстановка, установена от първата инстанция по делото, очертава характера на спора като трудов и свързан с изпълнението на правата и задълженията на страните по сключения между тях на основание чл.111 от КТ безсрочен трудов договор от дата 26.07.21г., според който Р. И. е назначен на длъжност „Директор строителни дейности“ при дружеството- ответник, на 4 часов работен ден, при уговорено трудово възнаграждение от 1100 лв. месечно, ведно с ДТВ за придобит стаж и професионален опит, като съдържанието на този договор е допълнено със споразумение на страните от същата дата (26.07.21г.), съгласно което работодателят желае да стимулира

допълнително работника(служителя) при изпълнение на възложената му работа, чрез изплащането на ДТВ в размер на 4% от месечните приходи на дружеството от строителна дейност(вж. чл.1), дължимо отделно от уговореното по трудовия договор възнаграждение. Определен е падежът на това задължение – като 15-то число на месеца, следващ този, за който е съставен отчет за приходите и разходите на търговеца, а базата върху която се изчислява (вж.чл.3 от споразумението) се определя от представените на работника до 10-то число на следващия месец отчети за приходите и разходите на търговското дружество за предходния месец.

В чл.5 са посочени задължения на стимулирания работник, които са формулирани общо и според този съд са производни от визираните в длъжностната му характеристика.

Безспорно за страните е, че в исковия период на ищеца са извършени плащания на ДТВ над уговорените с основния договор за заеманата длъжност, но според констатациите на експерта, изслушан в първа инстанция, изчислението на база уговорената в допълнителното споразумение методика, обуславя изцяло претендираната по делото сума, като се съобрази и увеличението на размера ѝ.

С оглед горното, спорът на страните се концентрира изцяло върху основателността на възраженията на ответната страна за недължимост на заявеното ДТВ.

По доводите за недействителност: Те съобразяват характера на производството, като трудово правно и нормите на КТ, които визират този порок(чл.74 от КТ в четирите му хипотези- противоречие със закона или с колективния трудов договор; заобикаляне на закона или на колективния трудов договор и чл. 62-изискването за писмена форма, въведено като условие за съществуването на договора), както и разпоредбите, уреждащи правните последици от него, като обаче се вземе предвид още субсидиарното приложение на ЗЗД, в хипотези на нищожност и унищожаемост, които в рамките на трудовото право се обединяват като недействителност на трудовото правоотношение- пълна(опорочаваща целия трудов договор) или частична(касателно някои уговорки на страните).

В тази връзка и съотнесено към казуса, съдът намира въведените от въззивника ответник доводи за частична недействителност на

допълнителното споразумение към трудовия договор от 26.07.21г.- и по-специално на чл.1 и 3 от същото, поради противоречие с добрите нрави за допустими, но изцяло неоснователни.

Терминът „добри нрави“ няма легално определение, а с него се обозначава група неписани правила за поведение от морално-етичен характер, които наред и в хармония с правните норми, регулират обществените отношения, представлявайки функция на морала на обществото в определен етап от неговото съществуване, т.к. принципно са динамична величина. Те налагат определен общ модел на поведение в обществените отношения, съобразен с приоритетно наложилите се в социума оценителни критерии, съответстващи на представата му за защита на обществения интерес и утвърдените от него материални и духовни ценности. Противоречието с добрите нрави е тежък порок на договарянето, при който тези общоприети правила за поведение са грубо нарушени. Затова последицата е неговата недействителност.

В този контекст БОС не възприема съдържанието на чл.1 и чл.3 от допълнителното споразумение към трудовия договор на страните за постановено в разрез с добрите нрави. Доводите на работодателя в тази насока се извеждат от изключително и необосновано високия размер на уговореното в полза на работника възнаграждение, което не е обвързано с евентуален положителен финансов резултат от работата му, т.е. от наличието на печалба за предприятието и не е съобразено с реалните икономически възможности на последното, защото възнаграждението било „ненормално“ и „практически невъзможно да бъде изплатено“, не съответствало на влошеното материално състояние на дружеството, изпълнението щяло да доведе до невъзможност да упражнява дейността си, до декапитализация и фалит.

Съдебната практика влага друго съдържание в понятието за договаряне в противоречие с добрите нрави, като държи сметка винаги за защита на икономически по-слабата от договарящите страна; като съблюдава икономическото равновесие и еквивалентност на насрещните престации(за да се избегне нечие неоснователно обогатяване, за сметка обедняването на друг), като изисква договарянето да се извършва при съблюдаване на поведение за добросъвестност на партньорите и непричиняване на вреди, включително-ненакърняване на чужда правна сфера.

Тези принципи намират израз и в чл.8 от КТ, изрично сочещ, че трудовите права и задължения се осъществяват добросъвестно, съобразно изискванията на законите. Въведена е и законната презумпция, че добросъвестността се предполага до доказване на противното.

Договарянето на страните по делото, изразено в допълнителното споразумение, е явно в полза на ищеца, но от това не може да се заключи, че е целящо увреждането на ответника, нито може да се направи извод за фрапираща нееквивалентност на насрещните престации, водеща до необосновано обогатяване на работника за сметка на работодателя. Тук дори не може да се определи конкретно накърненото посредством договарянето правно благо на работодателя, защото е общоприето в съдебната теория и практиката не той, а работникът да бъде считан за икономически по-слабата в правоотношението страна, изложена на риск от поставянето ѝ в неравнопоставено положение и дискриминация от различно естество, включително финансова.

Според БОС в делото няма данни, от които да се изведе и, че финансовите интереси на работодателя са грубо нарушени или злоупоставени при подписването на споразумението на страните. Обстоятелството, че впоследствие търговецът е станал икономически нестабилен и с това обосновава невъзможност да изпълни задълженията си по споразумението, не може да бъде подведено под хипотезата „нарушение на добрите нрави“, т.к. не представлява такова. Недействителността е винаги изначална, а не последваща, отделен въпрос е този, че законът не свързва принципно липсата на средства с недействителност на договарянето, а чл.81, ал.2 от ЗЗД сочи това обстоятелство само като неосвобождаващо длъжника от отговорност към кредитора. Освен това законодателят е предвидил в чл.334 ал.1 от КТ допълнителна възможност за бързо(с 15-дневно предизвестие от която и да е страна) прекратяване на допълнителен трудов договор по чл.111 от КТ, като процесния, което е нормативно създадена възможност за освобождаване от вече неизгодно договаряне.

Що се отнася до доводите за подвеждане и грешка на управителя на работодателя- те са въведени в процеса след подаването на отговора на ответника, т.е. извън процесуалните срокове за редовно заявяване, поради което са недопустими, като преклудирани и не подлежат на обсъждане в

рамките на казуса. Но дори да бяха своевременно поставени пред първата инстанция, биха били неоснователни, защото тежестта на доказването им се носи от извличащия полза от тях ответник, който не е ангажирал доказателства в тази насока. По делото са събрани такива за невъзможността на работодателя да понесе поетата с допълнителното договаряне финансова тежест, но няма нито твърдения, нито доказателства за действие или бездействие от страна на работника, посредством които управителят на дружеството да е бил въведен в заблуждение и грешка относно механизма на определяне размера на процесното ДТВ. В правния мир обаче не е предвидена възможност собствените неверни възприятия на окръжаващата действителност на един субект, да генерират отговорност и негативни последици от това за друг.

На следващо място съдът съобразява и разпоредбата на чл. 75, ал.1 от КТ, уреждаща последиците от обявяването на трудовия договор за недействителен. Когато работникът или служителът е действал добросъвестно при сключването му, отношенията между страните по него до момента на обявяване на неговата недействителност, се уреждат както при действителен трудов договор, като това правило се прилага и в случаите на обявени за недействителни отделни клаузи на трудовия договор.

Т.е. дори да се приеме за вярно твърдението на работодателя за недействителност на горепосочените две клаузи от допълнителното споразумение, те няма как да бъдат изключени от приложение и пораждат действие за процесния период.

Незаплащане на уговореното възнаграждение е възможно само ако се докаже недобросъвестност на работника при сключването на договора, за каквато обаче фактически доводи по делото не са били въведени, нито са събирани доказателства за такова поведение. Като съобразява и цитираната по-горе законова презумпция за предполагаема добросъвестност на страните по трудовото правоотношение, която в случая не е оборена, касателно работника ищец, БОС заключава, че при подписването на споразумението той е бил добросъвестен и не може да бъде лишен от ДТВ.

По възраженията за неизпълнение на договорните задължения от работника, поради което ДТВ не се дължи:

Според БОС те са неоснователни, защото също остават недоказани в

процеса. Установените от представените пред РС доказателства данни за влошено материално състояние на дружеството, за отрицателен баланс в процесния период, касателно строителната дейност и за протоколи, констатиращи дефекти на СМР, извършени по времето на изпълнение длъжността „Директор строителни дейности“ от ищеца в търговското дружество, не са достатъчни, за да обосноват поддържания от работодателя довод, че всички те са резултат от неизпълнение на трудовите задължения на Р. И..

В длъжностната му характеристика не е предвидена отговорност за финансово-икономическата част от дейността на дружеството, а видно от представените в процеса писмени доказателства за оплаквания от некачествено извършени СМР в обект на Община Р., преките отговорници са други лица с инженерно образование(технически ръководител инж. Г.А. и експерт по контрол на качеството- инж. А. К.), а и приемането на обекта от възложителя, както и протоколът за некачествени строителни работи датират след освобождаването на ищеца от заеманата длъжност.

Отрицателният баланс от извършената в процесния период строителна дейност може да е резултат от едновременното наличие на много фактори, но ако един от тях е неизпълнение на трудовата дейност на директора Р.И., това подлежи на пряко доказване от работодателя, целящ да се освободи от задължението да му плати възнаграждение, поради неизвършена работа.

Показанията на свидетеля, работник -В и К в дружеството, разпитан в първа инстанция, не съдържат данни за конкретни неизпълнения на трудовите задължения на И., респективно за действия или бездействия, които им противоречат. Не се представят писмени доказателства за необосновани отсъствия, за наложени дисциплинарни наказания или поне висящи дисциплинарни производства, образувани срещу ищеца по събрани от работодателя данни за допуснати нарушения на трудовата дисциплина.

Безспорен за страните по делото факт е и този, че през част от процесния период е извършено плащане на ДТВ на ищеца, макар не в дължимия по споразумението размер, а твърденията на работодателя, че не е ясно за какво точно са превеждани сумите и, че може да са заради трудовите правоотношения, създадени между ищеца и други участващи в холдинга търговски дружества, са изцяло голословни. При положение, че тежестта да

установи тези факти лежи пак на черпещия от тях позитиви за правната си сфера ответник, те следва да се приемат за недоказани.

Т.к. при явно съществувала трудово правна връзка между страните за процесния периоди, при безспорно извършени от работодателя на работника парични плащания и без данни за наличието на други отношения между тях, свързани с превод на парични суми, получаването им следва да се зачете като заплащане на трудово възнаграждение именно по обсъждания в делото трудов договор.

Не се споделя от този съд твърдението на жалбоподателя, че процесната сума представлявала допълнително материално стимулиране, дължимо само при изпълнение на допълнително възложени на работника задължения(в случая посочените в чл.5 от допълнителното споразумение и в частност, ако „организира и ръководи строителните дейности така, че да се реализира максимална рентабилност“ от нея).

Поради общата формулировка на горното задължение, без конкретно посочени показатели, които да определят оценъчни критерии за постигането или не на такъв резултат, БОС го приема като повторение на основните, визирани в длъжностната характеристика на работника изисквания за притежаване на адекватни на извършваната работа професионални умения и престиране на труд добросъвестно, за нарушение на които в процеса не се събират доказателства.

Не следва според този съд работодателят да се освободи от заплащането на уговореното ДТВ на работника и заради допуснатата в чл.1 от допълнителното споразумение очевидна техническа грешка в изписването на текста, задължаваща работника да плаща за това, че полага труд, а не работодателя, получаващ насрещното реално изпълнение.

В обобщение от всичко изложено, въззивният съд приема, че след като възраженията за неизпълнение са неоснователни, работодателят дължи заплащането на уговореното с работника възнаграждение в пълния му размер, заявен по делото.

Поради съвпадение на крайните правни изводи на двете инстанции, решението на Бургаски районен съд следва да бъде потвърдено.

При този изход от делото, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, въззиваемият ищец има право на всички направени в настоящото

производство деловодни разноси, възлизащи на сумата 11 916лв. с включен ДДС и представляващи уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение за представителството и защитата на страната по в.гр.д.№386/23г. по описа на БОС.

Мотивиран от горното, Бургаски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №2953/22.12.22г., допълнено с Определение №90/05.01.23г. за предварително изпълнение на присъденото ДТВ, постановени по гр.д.№4440/22 г. по описа на БРС.

ОСЪЖДА „Мидия инфраструктурно строителство“ ЕООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: град Бургас, ул. „Възраждане“, № 6, с управител Й.Я., да заплати на Р. Е. И., с ЕГН *****, от гр.Бургас, съдебно деловодни разноси, сторени във в.гр.д.№386/23г. по описа на Бургаски окръжен съд, в размер от 11 916лв., представляващи уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение с вкл. ДДС.

Решението може да бъде обжалвано в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба, пред ВКС на Република България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____